

Nachtelijke ballonvaart

Eigenlijk zou het op 3 september al gebeurd zijn, maar het ging toen niet door vanwege te harde wind. Henry van Bommel van [Hotballoon](#) uit Someren zou een nachtvlucht in een heteluchtballon maken. Zaterdagochtend

vroeg ging hij dan toch de lucht in. Karen Driessen, correspondentte van deze krant, was uitgenodigd de ballonvaart mee te maken. Zij hoefde over dit aanbod niet lang na te denken. Karen Driessen: De uitnodiging was best bijzonder, omdat er slechts vijf piloten in ons land bevoegd zijn om 's nachts te varen. Op 3 september was ik dan ook in de allerhoogste staat van paraatheid toen ik naar bed ging om wat te rusten voor de hele happening. Maar toen ik wakker werd, verkeerde ik in lichtelijke paniek, me realiserend dat ik de lucht in ging. Gelukkig wist Henry me op het veld zo gerust te stellen dat ik er zelfs echt enorme zin in kreeg om op te stijgen. Maar wat was nou het geval: er was te veel wind en het hele circus moest ondanks alle intensieve voorbereidingen jammer genoeg uitgesteld worden. Maar niet getreurd: die nachtvlucht zou er komen. Afgelopen zaterdagochtend vroeg was het

zover. Om vier uur hadden we ons allemaal op een veld in Someren-Eind verzameld om alles klaar te maken voor vertrek. Samen met co-piloot Hans en Thijs en de grondploeg Thieu en Theo hoor ik wat precies de

bedoeling is. Het klinkt allemaal erg spannend! Als de laatste druppels van een verdwaald buitje gevallen zijn, stijgen we om half zes op. In een zucht zijn we weg en zie ik de uitzwaaiers niet meer in het donkere weiland. Het is een onbeschrijfelijk gevoel: de vrijheid, de stilte en een prachtig uitzicht op alle verlichte straten en pleinen. Ik kijk de mand rond en zie dan eigenlijk pas wat voor deze reis wel niet voor voeten in de aarde moet hebben gehad. Het stikt van de navigatie en radarapparatuur en van de gasflessen . "Dutch Mill info, Papa Hotel Bravo Sierra Delta hot air balloon just airborne overhead Someren, one-thousand feet, one-five knots", zegt Henry door de mobilfoon. Ik snap er geen bal van, maar blijkbaar geeft hij zo aan de luchtverkeersleiding door waar hij zit en wat zijn plannen zijn. "Zeker in het donker is het natuurlijk belangrijk dat men weet wat er reilt en zeilt in het luchtruim. Voor deze vlucht

lopen ongeveer twintig (sub-)vergunningen, ze hebben ons vliegplan al binnen en ze zien ons op de radar. Tja, zomaar één-twee-drie opstijgen is er niet bij". "Papa Sierra Delta, clearance te proceed", pruttelt de

mobilofoon terug. We mogen verder. Mooi. Heel mooi. Rond zeven uur begint het licht te worden. Percelen zijn te onderscheiden, grijze autokleuren beginnen meer te leven en enkele vroege vogels worden zichtbaar. Een groepje koeien kijkt loom omhoog en een vrouw die de hond uitlaat zwaait aarzelend als wij laag overkomen, op zoek naar een plekje om te landen. Als er een mooi veld in 't Duitse dorpje Rubbelrath in zicht komt, zet Henry de ballon rustig aan de grond om half negen. Dan pas worden we ons er van bewust dat de regen met bakken uit de hemel valt. In no-time heeft de grondcrew Theo en Thieu ons bereikt en kan het inpakken beginnen. Het is verbazend genoeg al bijna tien uur als we door en doornat de auto instappen; nog nagenietend, vreselijk vermoeid, maar absoluut een unieke ervaring rijker.

Karen Driessen, Eindhovens Dagblad
